

med undtagelse af een, der er medlem af mødrehjælpens bestyrelse, henvendte sig til folketingsudvalget for om muligt i ellefte time at få foretaget rettelser, som de anså for forsvarlige. Jeg kunne have ønsket, at de to højtærede ministre havde været tilstede ved det møde, hvor disse læger mødte op i udvalget, og jeg kunne ydermere have ønsket, at det var en af disse overlæger, der i dette øjeblik stod her på talerstolen og talte til folketingets medlemmer. Det burde have været sådan, at tingets medlemmer, inden man traf en afgørelse i denne sag, havde hørt, hvad disse læger havde at sige. Nu ved jeg godt, at man fra forskellig side har taget meget let på denne henvendelse fra lægerne, men man har dog ikke taget lettere på den, end at de to højtærede ministre omgående fremsatte ændringsforslag. Var det da mere end rimeligt, at man havde fået disse ændringsforslag til fornyet udvalgsbehandling? Der havde jo dog vist sig helt nye synspunkter. Man har dog med nogen rimelighed kunnet forlange, at man fik disse ændringsforslag gennemgået grundigt og fik set på, om der ikke var andre ting af det, lægerne havde fremført, som man burde tage op igen, inden den helt endelige betænkning blev afgivet. Jeg henstiller så indtrængende, jeg kan, til folketingets medlemmer at tage dette med i deres overvejelser, når vi nu om lidt skal stemme om ændringsforslagene.“

Kirsten Gloerfelt-Tarp (RV) anbefalede justitsministerens ændringsforslag til vedtagelse, og hun kunne ikke give *Ellen Poulsen* ret i, at der ikke havde været tilstrækkelig tid til at få disse ændringsforslag behandlet i partigrupperne. Såvel *Viggo Starcke* (DR) som *Kristen Amby* (KF) hævdede, at der ikke havde været tilstrækkelig tid til at behandle de stillede ændringsforslag, og henviste til, at udvalget ikke havde givet nogen udtalelse efter afgivelsen af tillægsbetænkningen, der blev afgivet før lægernes foretræde for udvalget.

Udenfor ordførernes række udtalte *Aksel Møller* (KF), at han — og flere indenfor det konservative folkeparti — mente, at de stillede ændringsforslag betegnede forbedringer i forhold til den skikkelse, hvori lovforslaget blev vedtaget ved 2. behandling, men beklagede, at det ikke var muligt for disse medlemmer at stemme for ændringsforslagene, idet han begrundede sin stilling således:

„Grunden dertil er den, at vi finder, at man ved den afgørelse, som tinget med et flertal har truffet om den videre behandling af ændringsforslagene og af lovforslaget, har bragt os i en situation, som gør, at vi må tage hele vor stilling op til fornyet overvejelse. Hvis vor stilling skulle blive den, at vi herefter ikke vil følge flertallet, ville det være ulogisk, urimeligt, om vi stemte for ændringsforslagene. Det hedder i vor forretningsorden, at på ethvert trin af en sags behandling kan man foreslå den henvist til yderligere udvalgsbehandling. Jeg minder nu om, at der venter os et nyt trin, hvor denne sag skal endeligt afgøres af det høje ting, det trin, hvor det endelige standpunkt skal tages, ved afstemningen over lovforslaget. Der er